

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

"Svētīgi ir tie, žēlsirdīgie, jo viņi žēlastību saņems!"

Ar šiem Pasaules Jauniešu dienu himnas vārdiem mīļi sveicu visus mūsu avīzītes lasītājus un nesu Jums pāvesta Franciska svētību no Krakovas, kur piedalījies 31. Pasaules Jauniešu dienās 25.-31.08. Tas bija ļoti intensīvs, daudziem brīnišķīgiem pasākumiem piesātināts svētceļojums vairāk kā 200 Latvijas jauniešiem, kuri devās no visām četrām diecēzēm uz Poliju jau ap 20.07., lai dažādās diecēžu draudzēs, kurās viņi tika uzņemti, labāk sagatavotos šiem skaistajiem Jauniešu dienu notikumiem Krakovā, vēsturiskajā poļu karaļu un svēto pilsētā, kur daudzus gadus darbojās kā kardināls arī sv. Jānis Pāvils II.

Līdz pēdējam brīdim nevarēju izšķirties par iespēju doties uz šīm Jauniešu dienām sakarā ar mātes nestabilo veselības stāvokli. Pateicoties mūsu mīļās belkas Ņinas uzņēmībai un atsaucībai aprūpēt mammu manas prombūtnes laikā, tomēr sadūšojos 24.08. aizbraukt uz Krakovu ar 13 cilvēku mazo grupiņu no Rīgas ar autobusu. Mūsu grupiņā brauca vēl 2 priesteri: Andris Kravalis no sv. Marijas Magdalēnas draudzes un Andrejs Skadiņš no Subates draudzes. Visiem par lielu prieku grupiņā bija jaunieši jau brieduma gados, kas ļāva mums ātri sadraudzēties savā starpā un turēties kopā arī visa svētceļojuma laikā Krakovā. 25.07. agrā rītā mēs iebraucām pa ceļam Čenstohovā, kur nocelebrējam sv. Misi latviešu valodā Jasnas Guras bazilikas sv. Pāvila Eremita kapelā. Kopā izstaigājam Krusta ceļu pa klostera vaļņiem un tad devāmies uz Krakovu. Tas bija jaukākais mūsu 1. dienas notikums Polijā. Sevišķi man tas bija liels pārdzīvojums atgriezties Čenstohovas svētvietā pēc 25 Priesterības gadiem, kad tur biju piedalījies pirmajās Pasaules Jauniešu dienās Polijā 1991. gadā kā vienīgais Latvijas priesteris kopā ar bīskapu Vilhelmu Ņukšu. Uzskatīju to par Dievmāmiņas dāvanu manā Sudraba jubilejā būt pie viņas ciemos un lūgties pateicībā par viņas svētību šajos 25 darba gados Kristus druvā.

Krakovā sanāca nedaudz panervozēt, meklējot apmešanās draudzi, kuras adreses mums nebija līdz pat pēdējam mirklim. Beigās laimīgi nonācām galapunktā un devāmies uz draudzes teritorijā esošo skolu, kur mūs sadalīja pa ģimenēm. Man nākamajā dienā sanāca tomēr atgriezties skolā, jo nevarēju pieļaut, ka manis dēļ vecajai poļu kundzītei vajadzētu gulēt veselu nedēļu koridorī uz saliekamās dzelzs gultas... Bija ļoti daudz jāstaigā, kas man radīja lielas sāpes kājās no mazkustīgā dzīves veida. 25.08. vakarā 22:00-23:00 bija latviešu grupas adorācija latviešu valodā brīnišķīgajā Marijas baznīcā Krakovas centrā, ko tiešraidē translēja arī Latvijā Radio Marija. Adorāciju vadīja pats arhibīskaps Stankevičs. Tas bija viens no skaistākajiem brīžiem mūsu latviešu grupām, jo vairs adorāciju diemžēl nebija mūsu kopīgajos dievkalpojumos, kā ļoti pietrūka daudziem jauniešiem... Jā,

gribējās sagaidīt šajās Jauniešu dienās vairāk lūgšanas gara, bet atkal laicīgais festivāla gars dominēja visās svētku dienās. Šis ir manas 6. Pasaules Jauniešu dienas, kurās piedalījos kopš 1991. gada, un laikam paliks vienmēr nostalgija pēc tām burvīgajām lūgšanas gara piesātinātajām Jauniešu dienām Čenstohovā.

26.08. mūsu mazā grupiņa devās uz Unesco aizsargājamām sāls raktuvēm Veļičkā, kas atradās netālu no mūsu apmešanās draudzes. Kaut ieejas biļete bija dārga (55 zloti), tomēr tas bija tā vērts tur atkal atgriezties un apbrīnot cilvēku roku darba varenību 135 metrus zem zemes, kur atrodas 2000 sāls raktuvju kambaru, kuru garums varētu būt kā pazemes tunelis no Krakovas līdz Varšavai: vesela pazemes pilsēta. Apbrīnojami sāls korāļu veidojumi pārsteidza visus, sevišķi 90 metru dziļumā ierīkotā sāls katedrāle: sv. Kingas, šahtu racēju aizbildnes, baznīca. Tur mēs noskaidrojām Laudes latviski, bet vakarā devāmies uz Jauniešu dienu atklāšanas sv. Misi Bļoņas laukumā, ko vadīja bijušais pāvesta Jāņa Pāvila II sekretārs Krakovas kardināls Staņislavs Dzivišs, kurš šogad aiziet pensijā. Karstais laiks mijās ar lietu, tomēr jaunieši priekā dziedāja un dancoja visu laiku, kas iedrošināja arī mūs iet uz priekšu un nepadoties ceļa grūtībām.

27.-29.07. bija bīskapu Stankeviča un Stulpina vadītās latviešu katehēzes un Mises visām mūsu grupām, kuras nesaļāda mazajā poļu baznīcā, kas mums tika piešķirta. 28.07. skaistākais notikums bija svētceļojums uz Dieva Žēlsirdības svētnīcu Krakovas kvartālā Lagievniki, kur dzīvoja un nomira sv. Faustīna — Dieva Žēlsirdības visionāre. Man bija laime apmeklēt arī viņas cellu klosterī, kurā viņa nomira 1938. gadā. Nebija mazs izaicinājums apmeklēt vēl sv. Jāņa Pāvila II krāšņo sanktuāriju, jo tas atradās vēl labu ceļa gabalu no Dieva Žēlsirdības sanktuārija, kur bija mūsu grupām latviešu Mise. Ļoti lūdzu sv. Jānim Pāvilam II, lai dziedinātu manas kājas, un sestdien, 30.07. es tiešām vairs nejūtu lielas sāpes, ka varēju pat aiziet un atnākt atpakaļ 11 km tālo ceļu no pāvesta Franciska vadītiem dievkalpojumiem Žēlsirdības laukumā (Campus Misericordiae) aiz Krakovas robežas. Bija liels prieks redzēt divreiz pāvestu braucot uz un no Vaveļa pils 27.07., kad viņš ieradās Krakovā. Bet neizsakāms prieks bija nonākt pēc lielām grūtībām priesteru sektorā altāra priekšā, kur kopā ar pāvestu un daudziem tūkstošiem priesteru varēju koncelebrēt 31.07. sv. Misē pēc pavadītās uz laukuma nakts. Dievs mūs žēloja ar silto laiku naktī un pāvesta Misē, bet toties bagātīgi svētīja ar lietussgāzēm pēc Mises atpakaļceļā un braucienā uz Latviju, kur atgriezāmies 1.08. un pateicāmies sv. Misē Magdalēnas torņa kapelā. Pateicība Dievam par iespēju piedalīties šajās Pasaules Jauniešu dienās Krakovā! Lai Aglonas Dievmāte bagātīgi pulcina pie sava Dēla Aglonā daudzus svētceļnieku tūkstošus un izlūdz mums jaunus paaicinājumus uz priesterību un garīgo kārtu!

Pr. Andris Solims

Brīvdienas Polijā

Jau vairākus gadus savu atvaļinājumu cenšamies ielānāt jūlija pēdējā un augusta pirmajā nedēļā. Parasti to pavadām Latvijā, dodoties pie radiem uz Latgali, vai braucot uz jūru. Šogad bijām nolēmuši kaut ko pamainīt, apskatīt kādu citu valsti. Tā kā mūsu valodu zināšanas aprobežojas ar latviešu un krievu valodām, mūsu izvēle krita uz Poliju, cerībā, ka poļi kaut nedaudz pārzina krievu valodu, un mēs varēsim kaut ko saprast poliski. Aprunājušies ar cilvēkiem, kuri bijuši Polijā, un uzzinājuši — kur un ko ir vērts apskatīt, izstrādājām maršrutu un devāmies ceļā. Tā nu sagadījās, ka mūsu brauciens sakrita ar Pasaules Jauniešu dienām, kas notika Krakovā. Pastāvēja iespēja, ka sakarā ar to Krakovā mēs netiksim, un maršrutu nāksies mainīt. Taču Dieva ceļi nav izdibināmi. Jau pirmajā mūsu ceļojuma apskates vietā Čenstohovas Jasna Gura klosterī mums ceļu aizšķērsoja simtiem jauniešu, PJD dalībnieku, kuri bija ieradušies apskatīt slaveno Dievmātes svētgleznu. Lai arī neesam lielu pasākumu cienītāji, mums neatlika nekas cits, kā tikai pievienoties šai jauniešu jūrai un lēnītēm peldēt uz priekšu, nemaz neapzinoties, ka nevilšus esam kļuvuši par šī pasākuma dalībniekiem. Nevar aprakstīt vārdos tās sajūtas, kas mūs pārņēma! Kad dzirdējām par šo pasākumu, tad likās - jā būs ļoti daudz cilvēku. Bet, kad stāvējām šo jauno cilvēku vidū, sapratām, ka pat iedomāties nav iespējams tādu daudzumu. To, ka tik dažādo tautību, rasu un kultūru pārstāvji, kuri ir tik dažādi savā būtībā, var būt tik ļoti vienoti ticībā. Jūtāmies tik pārsteigti, tik savīļoti, tik neizsakāmi priecīgi un pateicīgi, ka varam kaut ko tādu piedzīvot.

Nākamajā dienā, turpinot mūsu ceļojumu, devāmies uz Krakovu, īsti pat nezinot, vai tiksims pilsētā. Pilsētā mēs laimīgi tikām, un šeit mums nācās pasmaidīt, jo, kur vien skatījies, visur redzējās krāsainās ar PJD logo rotātas mugursomas (visiem dalībniekiem bija zilas, sarkanas vai dzeltenas mugursomas un lietussargi, kas viņus izcēla un ļāva atpazīt). Raugoties uz šiem jauniešu pūļiem, mēs sapratām, cik niecīgu šo jauniešu daļu mēs bijām sastapuši Čenstohovā. Tas bija fantastiski! Nolikuši mantas viesnīcā, tūdaļ devāmies apskatīt Krakovu. Daudzās vietās nebija iespējams tikt, visur bija milzīgas rindas. Mūsu pacietība atalgojās. Krakovā mums izdevās satikties ar mūsu priesteri Andri, kurš laipni piekrita būt par mūsu gidu, apskatot Krakovas dievnamus. Bija ļoti interesanti, jo par krāšņajiem dievnamiem mūsu priesterim bija daudz stāstāmā. Milzīgā jauniešu pūlī centāmies sagaidīt pāvestu Francisku, kurš bija devies uz tikšanos Vaveļa pilī ar Polijas augstajām amatpersonām. Diemžēl šeit mūsu pacietība mūs pievīla, garais ceļš un pasākumiem piesātinātā diena mūs bija pamatīgi nogurdinājuši. Pateicoties priesterim Andrim, mums bija iespēja piedalīties un smelties spēkus turpmākajam ceļam Svētajā Misē ar latviešu jauniešiem Dieva Žēlsirdības svētnīcā, kuru celebrēja arhibīskaps Zbignevs Stankevičs, bīskaps Viktors Stulpins un vairāki Latvijas priesteri. Neizsakāms prieks bija sastapt savējos svešumā, sadoties rokās skaitot Tēvs Mūsu. Žēl tikai, ka mūsējo bija tik maz, salīdzinot ar visiem pasākuma dalībniekiem. Vakarā priesteri Andra pamudināti devāmies uz Blonias laukumu, kur bija jāuzstājas pāvestam Franciskam. Bija sācies lietussargs, bet tas nemazināja ne mūsu, ne krāsainos lietussargus tērpto jauniešu apņēmību. Apmēram pusceļā mēs sapratām, ja turpināsim ceļu, pastāv

iespēja kādu pazaudēt. Tādēļ apstājāmies alejas malā, kura jau pildījās ar vietējiem iedzīvotājiem, kas bija sapulcējušies, lai redzētu garām braucošo pāvestu. Mums atkal ļoti paveicās. Priekšā pie nožogojuma stāvēja kāda kundze, kas labprāt ar mums aprunājās un palaida Edgaru un vēl dažus bērnus pašā priekšā, lai viņiem būtu labāk redzams. Sanāca gaidīt stundu, varbūt pat vairāk. Neraugoties uz lietu, uz grūtībām kustēties un iespēju pazust šajā burzmā, jaunieši dziedādami, smaidīdami, turēdami viens pie otra, vicinādami savu valstu karogus, sīzdami bungas un spēlējami ģitāras nemitīgi virzījās uz savu galamērķi, nebeigdami mūs pārsteigt ar savu skaitu. Tad notika brīnums. Lietus mitējās, mēs nolaidām lietussargus, lai noskatītos kā policijas un drošības dienestu eskorta ieskaits pa aleju mums garām brauca tramvajs, kurā kopā ar bērniem invalīdiem mums sveicienus māja pats pāvests Francisks. Pūlis gavilēja, katrs centās iemūžināt šo mirkli. Kad pārguruši un izmirkuši atgriezāmies viesnīcā, izrādījās, ka esam nostaigājuši 18 km.

Nākamajā dienā devāmies uz sāls raktuvēm Veļičkā, kur, pateicoties viesnīcas saimniekam, bijām uzzinājuši, ka notiek ekskursijas arī krievu valodā. Nemaz vairs nejutāmies pārsteigti, ka, piebraucot pie sāls raktuvēm, pa gabalu jau varēja redzēt zīmīgās krāsainās mugursomas un dzirdēt skanīgās itāļu balsis. Arī šeit mums paveicās, jo mūsu grupā bijām mēs un vēl četri ceļotāji no mūsu kaimiņvalsts Lietuvas. Gide mums trāpījās vienkārši lieliska, par šādiem cilvēkiem mēdz teikt, ka viņi ir īstajā vietā. Mēs uzzinājām, kā Polijā radusies sāls, redzējām, kā, laikam ritot, pilnveidojušās sāls iegūšanas tehnoloģijas un ko prasmīgu cilvēku rokas no sāls var izveidot. Neatkarojams skats pavēras 90 m zem zemes, kur no sāls ir izveidota katedrāle. No sāls ir pilnīgi viss - gan skulptūras, gan svētbildes, altāri un pat lustras ir no sāls kristāliem, kuri tiek audzēti speciālā istabā pazemē. To ir vērts redzēt.

Noslēdzām savu ceļojumu ar braucienu uz Zakopane, kas atrodas Tātru kalnu pakājē. Tur mēs bijām nolēmuši apskatīt vienu no pasaules skaistākajiem ezeriem Morskie oko, kas atrodas 1395 m virs jūras līmeņa. Viegli tas nebija, īpaši bērniem, bet, paraugoties apkārt un iedvesmojoties no cilvēkiem, kas šajā ceļā bija devušies gan ar kruķiem, gan stumjot invalīdu vai bērnu ratiņus, mēs pacietīgi virzījāmies tālāk. Cilvēku bija tik daudz, ka likās visi Polijas iedzīvotāji ir izvēlējušies tieši šo sestdienu, lai apskatītu šo ezeru. Vakarā bija tāda sajūta, ka rīt no gultas piecelties nebūs iespējams (jo tika noieta 22 km) un brauciens uz Kasprov virsotni būs jāatceļ. Izrādījās, ka mēs varam daudz vairāk nekā domājam. Svētdienas rītā mēs braši, neskatoties uz sāpošajām kājām, devāmies uz trošu vagoniņu staciju, lai apskatītu Kasprov virsotni. Tas ir tā vērts! Atradāmies 2000 m virs jūras līmeņa, lejā viss tik mazs un niecīgs, liekas - pastiepsies uz pirkstgaliem un aizsniegsi mākoņa maliņu. Neaprakstāms skaistums.

Pēcpusdienā, stiprinājušies ar debesu maizi Svētajā Misē J.Pāvila II baznīcā, sākām posties mājupceļam. Mājupceļš bija daudz grūtāks, jo Poliju bijām šķērsojuši ar vairākiem piegājieniem, bet atpakaļ devāmies ar diviem piegājieniem. Tik ļoti bijām saskumuši pēc mājām.

Paldies Dievam par to, ka sargāja mūs tālajā ceļā un svešajā zemē. Paldies visiem labas gribas cilvēkiem, kurus sastapām savā ceļā.

Čubatjuku ģimene

Manas pēdas. Mana veselība.

Lasot desmit Dieva baušļu izskaidrojumu, apstājos pie piektā. Piektais baušlis ir ar plašu diapazonu, kurā katrs var atrast kādu grēciņu. Tas aizliedz jebkādu vardarbību, naidu, ļauna vēlēšanu un mudina uz sapratni, izlīgšanu, izpalīdzību ikvienam nelaimē nokļuvušam. Tajā pat laikā atgādina, ka vispirms ir jā rūpējas par savu veselību. Jānovērtē situācija (piemēram, glābjot slīcēju), vai es spēšu palīdzēt, saglabājot savu dzīvību un veselību. Arī ikdienā mēs aizmirstam saudzēt savu veselību – kāju pēdas. Nepievēršot tam uzmanību, ar gadiem varam nonākt pie plakanās pēdas.

80% nomoda laika cilvēks pavada stāvēt kājās. Ik dienu pieaudzis cilvēks sper vidēji 8-10 tūkstošu soļu. Tādēļ reizēm sāp pēdas. Sāpju iemesli ir dažādi, ko var atvieglot ar ūdens vannām, ēteriskām eļļām, masāžu, pēdu vingrinājumiem. Pašlaik sievietēm ir modē apavi bez papēža, tādas kā “balerīnu čības”. Ilgstoši darbā valkājot “balerīnu čības”, bet mājās uzvelkot mājas čības, ar laiku veidojas plakanā pēda. Man jau tas ir noticis, jo darbā bija prasība valkāt čības.

Arī vīriešiem jāsaista tas pats. Apavam jābūt ar vismaz 2 cm augstu papēdi. Plakanā pēda biežāk veidojas tukliem, smagiem cilvēkiem, arī grūtniecēm beigu posmā. Sāpes parādās, kad muskuļi nogurst pēc ilgstošas staigāšanas vai stāvēšanas. Lielākas problēmas rada deformācija, kas parādās vēlākos dzīves gados.

Iedziļinoties 5. baušļa izskaidrojumā, redzam, ka nemanot mēs grēkojam pret savu veselību. Arī es esmu grēkojusi pret savām pēdām. Tagad cenšos valkāt apavus ar papēdi gan uz ielas, gan mājās, kaut arī esmu slaida. Saudzēsim savas kāju pēdas. Tās mums vajadzīgas līdz pēdējai stundiņai. Pievērsīsim uzmanību savai veselībai, īpaši pēdām. Lūgšim Kungu Dievu, lai mūsu dvēsele un miesa vienmēr būtu vesela.

Ludmila Apsīte

Statujas DIEVMĀTE (vaskā) darinātājs

Henriks Teivāns (dz. 1935. gada 25. decembrī)

Henriks Teivāns ir dzimis un audzis ticīgā katoļu ģimenē Naujenes pagastā kopā ar trim māsām. Viņa vectēvs Jāzeps un tēvs Pēteris bija dzelzceļa darbu vadošie speciālisti un dedzīgi baznīcas atbalstītāji. Vectēvs un tēvs piedalījās Naujenes baznīcas celšanā. Tēva mūžs pārtrūka

tragiski. Teivānu ģimene bijusi 1941.g.14. jūnija izvedamo sarakstā, bet palika neizvesta. Pēc dažām dienām sākās karš un padomju vara steidzās izrēķināties. Bez pratināšanas šāva cilvēkus. Arī Teivānu mājā 29. jūnijā ienāca čekisti un ģimenes acu priekšā tēvu Pēteri nošāva. Henrikam bija pieci gadiņi. Viņš atceras gulošo tēvu un stāsta, ka māte visu mūžu glabājusi tēva cauršauto kreklu un pielikusi visas pūles, lai bērni iegūtu izglītību un uzaugtu par godīgiem cilvēkiem. Visi bērni vasarās un no mācībām brīvajos brīžos gāja strādāt gadījuma darbus, lai varētu ģimene izdzīvot.

Henriks pēc Daugavpils vidusskolas beigšanas nolēma mācīties tēva profesiju. Viņš iestājās Liepājas dzelzceļa tehniskajā skolā un to beidza 1958.gadā (pa vidu dienests armijā). Uz Latvijas dzelzceļa Henriks Teivāns nostrādāja 47 grūtus gadus. Darba grāmatiņā esot 123 ieraksti par prēmijām, pateicībām un apbalvojumiem (pensija gan 2000. gadā aprēķināta tikai 38 latī). No darba brīvajos brīžos Henriks piedalījās sabiedriskajā darbā. Ilgus gadus viņš dziedāja „Lāčplēša” kori. Kopā ar kori piedalījās daudzos koncertos un ekskursijās ārpus Latvijas. Pēc koncerta pie Sibīrijas latviešiem 1989.gadā, kur iepazinās ar latviešu Nazarovu ģimeni, Henriks palīdzēja atgriezties Latvijā un atrast dzīvokli Nazarovu bērniem Vladimiram un Verai. Nu jau šo bērnu ģimenes ir iesakņojušās Lielvārdē. Arī citiem Henriks ir palīdzējis grūtos brīžos. Jau daudzus gadus viņš aizraujas ar biškopību. Kora saietos un draugu tikšanās reizēs Henriks apdāvināja draugus ar medus burciņām vai skaisti aizvaskotiem medus rāmīšiem. Henrika paša dzīvē ir bijuši daudzi Dieva vadīti notikumi un sakrītības, par ko viņš arī mēdz pastāstīt.

2016.gada 31.07., savas mātes Martas miršanas atceres dienā, Henriks Teivāns atnesa uz Lielvārdes katoļu baznīcu divus lielus grozus ar vaskā atlietām Dievmāmiņas statuetēm un palūdza priesteri, lai tās nosvēta. Tad viņš teica, ka šīs statuetes viņš grib dāvināt tiem svētceļniekiem, kuri brauks no mūsu draudzes ar autobusu uz Aglonu 14.08. Tā esot viņa pateicība Dievam par saņemtajām žēlastībām. Palūgsimies par Henriku un viņa dēlu Ivara un Jura ģimenēm, kuras dzīvo Lielvārdē.

A. Neretniece

**Augusta mēneša
dievkalpojumu kārtība
Lielvārdes Romas katoļu
draudzē**

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta
uzstādīšana un adorācija;

10:20 – Rožukroņa lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. **9:00**.

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās:

sv. Mise pl. **19:00**.

**13.08., 14.08. - sv. Meinarda - un 15.08. -
Dievmātes Debesīs uzņemšanas svētkos
dievkalpojumi Lielvārdes baznīcā nenotiks sakarā
ar līdzdalību Aglonas svētkos. Lūdzu piedalīties
svētku dievkalpojumos Ogres baznīcā!**

Kapusvētku kārtība:

20.08. — Krapes kapos:

pl. 14:00 sv. Mise un aizlūgums par mirušajiem.

21.08. — Jumpravas kapos:

pl. 15:00 sv. Mise un aizlūgums par mirušajiem.

1.08. Latvijas baznīcu pāršalca sēru vēsts, ka Dievs mūžībā aizsauca Kristus vīna dārza uzticīgu kalpu Ilūkstes dekānu priesteri Jāni Krapānu. Viņš 30 gadus bija strādājis kā misionārs Ukrainā un 21 gadu Latvijā, pagājušajā gadā nosvinējis savu Priesterības 50 gadu jubileju. Viņa bēru dievkalpojums notika Ilūkstē 4.08., kur viņš tika guldīts dievnama dārzā. Lai Labais Pestītājs pieņem viņa dvēseli mierā un dāvā vietu debesu priesteru saimē!

Uzmanību!

*Aicinām jaunus, muzikālus dziedātājus, sevišķi
puišus, vīrus, nākt dziedāt draudzes kori!!!
Zēni un jaunekļi tiek mīļi aicināti kalpot pie altāra kā
ministranti mūsu baznīcā!!!*

*Draudze izsaka sirsnīgu pateicību
Andrim Grizānam par centīgu darbu
zāles nopļaušanā visā dievnama un
draudzes mājas teritorijā gan pavasarī,
gan vasarā. Lai Dievs aizmaksā par labo
sirdi un čaklām rokām!*

*Aicinām doties svētceļojumā ar autobusu uz
Aglonu. Izbraukšana no Lielvārdes baznīcas
stāvvietas 14.08. pl. 9:00 ar pieturu centrā.
Atgriešanās atpakaļ 15.08. Dalības maksa ir 12
Euro. Pieteikties pie Ņinas (26158141) vai
Anastasijas Neretnieces (28352458).*

Apsveicam Dzimšanas dienā:

Ludmilu Apsīti 80 gadu jubilejā (25.08.), Vandu
Viļumovsku (7.08.), Veroniku Bartkeviču (27.08.),
Pēteri Kaupužu (31.08.), Veroniku Jermacāni
(9.08.), Lolitu Garklāvu (5.08.), Vilmu Lizinsku
(2.08.), Albertu Zīlīti no Jūrmalas 60 gadu jubilejā
(14.08.) un citus.

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija**
FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

**Dārgā draudze! Sirsnīgi pateicos visiem, kuri ir
ziedojuši savu mazo vai lielo artavu dievnama
pamatu stiprināšanas darbiem. Ar Jūsu un citu
draudžu locekļu un priesteru vai labas gribas
ziedotāju no Latvijas un ārzemēm atbalstu esam
savākuši gandrīz 44 000 Euro. Taču reālas darbu
izmaksas pēc tāmes precizēšanas ir daudz lielākas
nekā bija paredzēts sākumā. Tāpēc steidzami ir
vajadzīgas finanses, lai varētu uzsākt darbu pirmo
kārtu. Lūgums ziedot arī apkures vajadzībām, kas
sastāda 3000 Euro (=150 Euro x 20 tonnas)!!! Lai
Dievs aizmaksā katram ziedotājam! Pr. A. Solims**

Aicinām ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.:29855768,

e-pasts: asolims@inbox.lv); www.lielvardnieki.lv